

De droomerige heerlijkheid van den dag vervulde ook Ming Wei's hart. Hij zette zich neer tusschen de jonge bloesems, onder de takken die wuifden in de violetblauwe lucht, om rustig de geur en het licht in te drinken en te genieten van de stilte.

Terwijl hij zoo zat te rusten, deed een licht geritsel hem omkijken. Zijn oog viel op een schaduwrijk plekje waar perzikboomen in bloei stonden en hij zag een jonge vrouw, even mooi als de zacht getinte bloesems zelf, en zij scheen zich achter de bloeiende takken te willen verbergen. Hoewel hij maar een enkel oogenblik keek, was dit voldoende voor hem om de reine schoonheid van haar gelaat, de smettelooze tint van haar huid en den gloed van haar groote oogen te zien, die schitterden onder wenkbrauwen, waarvan de lijn even teer gebogen was als de uitgespreide vleugels van een zijdevlinder. Ming Wei wendde oogenblikkelijk het hoofd af, stond ijlings op en zette zijn weg voort. Maar hij voelde zich zoo ontroerd bij de gedachte aan die mooie oogen die hem door de bladeren heen bespied hadden, dat hij het geld, dat hij in zijn mouw had, liet vallen zonder het op te merken. Een oogenblik later hoorde hij voetstappen achter zich en een vrouwestem die zijn naam riep. Zich omkeerende zag hij een aardig meisje, dat tot hem zeide: „Heer, mijn meesteres gelastte mij dit zilvergeld, dat ge hebt laten vallen, op te rapen en aan u terug te geven.” — Ming Wei bedankte het meisje met eenige vriendelijke woorden en verzocht haar zijn dankbetuiging ook aan haar meesteres over te brengen. Toen ging hij weer verder door de met geuren bezwangerde stilte, door de schaduwen die als droombeelden over het lang vergeten pad lagen; en ook hij verloor zich in dromen; en zijn hart klopte met ongekende snelheid bij de gedachte aan het bekoorlijke wezen dat hij had gezien.

III

Het was weer zulk een heerlijke dag, toen Ming Wei terugkwam langs hetzelfde pad, dat hij gevolgd had op weg naar het ouderlijk huis. Op de plek waar hij de bekoorlijke verschijning een vluchtig oogenblik gezien had, zette hij zich wederom neder. Maar nu zag hij tot zijn groote verbazing dat er aan het eind van een lang berceau, gevormd door de takken van groote boomen, een huis stond, dat blijkbaar den vorigen keer aan zijn aandacht was ontsnapt. Het was een landhuis, niet heel groot, maar bijzonder sierlijk van bouw. Het heldere blauw van de glanzende pannen van het gebogen en gekartelde dubbele dak scheen te versmelten in het lichtend azuur van den hemel; de groen en gouden versierselen van de gebeeldhouwde portieken waren een fijne en teere nabootsing van de met zonlicht overgoten bloemen en bladeren er omheen. En boven aan de